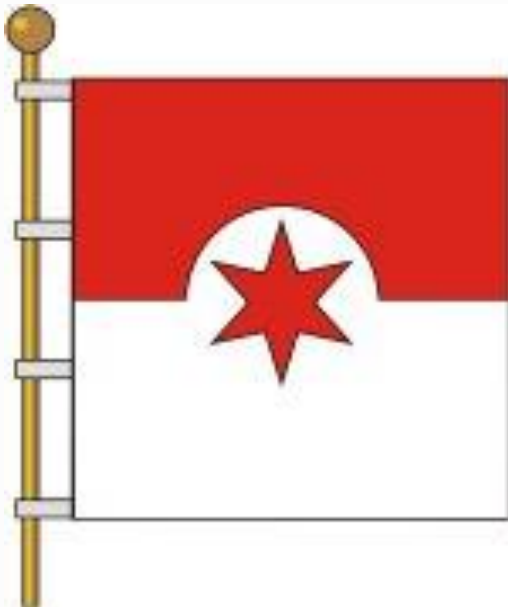

СЕЛО ДИКІВКА

- **Диківка** — село, центр сільської ради.
- Засноване у 1742
- Населення 1615
- Площа 10,213 км².

- Село Диківка розкинулось на річці Інгулець в 25 км від районного центру Знам'янка і в 12 км залізничної станції Пантаївка. Вперше про село згадується ще в 1742 році. До 1784 р. воно носило назву Дика і тоді на території був хутір (зимовник) сотника Миргородського козацького полку Дика.
- У 1754-1759 роках тут була 18 рота новосербського Гусарського полку (кінного). Інші назви села: Горобцівський шанець, Самбор, Сомбор (від сербського міста — Сомбор).
- Станом на 1886 рік у селі, центрі Диківської волості Олександрійського повіту Херсонської губернії, мешкало 3765 осіб, налічувалось 758 дворів господарств, існували православна церква, школа та 2 лавки, відбувались 3 щорічні ярмарки.
- На початку ХІХ століття населення Диківки нараховувало 650 чоловік.
- Зі збільшенням населення на території поселення почали будувати церкву, яка мала назву Богоявлення Господня. Де тепер розташований монастир.

М о є с е л о

Яке ж воно красиве й мальовниче
Село моїх батьків й дідів!
Через роки воно до себе кличе
Зеленим маревом своїх полів й садів.

Сім пагорбів розкинулись широко,
Між ними в'ється річка Інгулець.
Зелені верби всюди, де лиш гляне око,
Пахучі трави, м'ята і чебрець.

Диківочко, ти рідна Батьківщина,
Мій рідний край, домівка ти моя!
Мені знайома кожна тут стежина,
Знайомий кожний пагорб, ліс і гай.

Я хочу, щоб усі на Україні
Довідались про цей чудовий край,
Відвідали, побачили і зрозуміли,
Яка вона, Диківка, який земний це рай!

*Оксана Королович,
вчитель початкових класів Диківської ЗШ І-ІІІ
ступенів*

СВЯТО-БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ МОНАСТИР

Знаходиться жіночий монастир в самому центрі України, в 30 км від міста Олександрія Кіровоградської області в селі Диківка. Цим місцем є Свято-Благоявленський жіночий монастир, а точніше, сам монастирський храм.

У другій половині ХІХ століття сербське військо під командуванням полковника Хорвата спорудило кам'яний храм у формі восьмиконечного хреста, нижня поперечина якого не похила, а пряма.

У радянське час храм був переобладнаний і перебудований під лікарню. Приміщення храму перетворилися на палати для хворих. У вівтарній частини храму розташовувався кабінет головлікаря. Але і у той час, як стверджують місцеві жителі, навіть коли церква не працювала, відчувалася її особлива енергетика, завдяки якій зцілювалися навіть тяжкохворі пацієнти лікарні. У той час була перекрита і його куполоподібна стеля, що можна побачити й зараз.

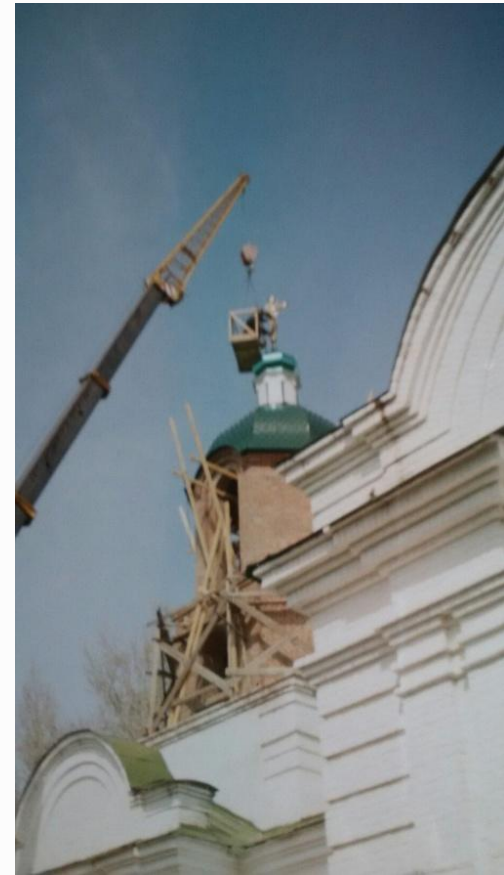
Свято-Богоявленський жіночий монастир

У 1996 році, завдяки старанням архімандрита (тоді ієромонаха) Ігнатія, православний храм у Диківці відновив свою роботу, а вже у 1997 році на його базі, за пропозицією тодішнього архієпископа Кіровоградського і Олександрійського Василя, було відкрито Свято-Богоявленський жіночий монастир. Відповідне рішення було прийняте Священним Синодом Української Православної Церкви.

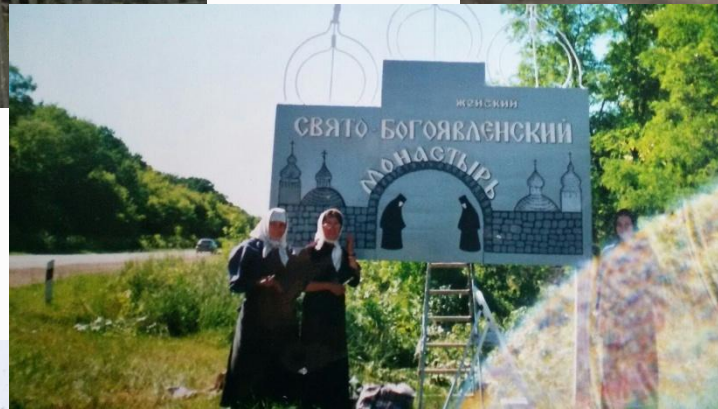
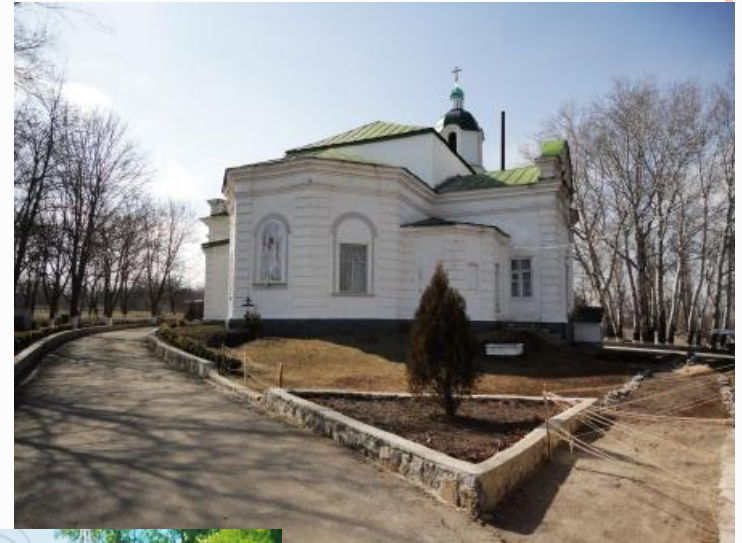
У 1997 році в селі Диківка відновлений Свято-Богоявленський жіночий монастир, ігуменею якого стала ігуменя Феофанія - відкрита, добра, світла і привітна душа.

Для насельниць тут облаштований житловий корпус і трапезна, у 2004 році збудовано готель для паломників та житло для священника, побудовано низку господарських споруд, а в 2006-2010 роках зведено дзвіницю.

Монахині та послушниці, які проходять послух у монастирі, займаються господарюванням: доглядають худобу, вирощують сільськогосподарські культури.

Свято-Богоявленський жіночий монастир

СВЯТО-БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ МОНАСТИР

Ігуменя Феофанія працювала в дитячому саду музичним керівником. Дуже любила роботу, колектив, дітей. Але бентежили деякі моменти. Оскільки Юлія (мирське ім'я) була глибоко і щиро віруючою (батько - священник), то дотримувалася християнські закони. І коли під час посту треба було влаштовувати свята для дітей та вечора для персоналу, які супроводжуються веселощами, піснями і танцями, то було трохи не по собі. Припустивши, що треба кардинально міняти спосіб життя, дівчина в як паломниці відправилася в монастирі. Їх було кілька, і не тільки в Україні. Вибір припав на обитель в Ярославській області Росії, де вона залишилася. Юлії було 35 років, коли було вирішено у Світловодському районі влаштувати жіночий монастир. Потрібна була настоятелька, і нею стала інокія російського монастиря, уродженка Олександрії. Так Юлія повернулася на Кіровоградщину і прийняв чернечий постриг, стала Феофанією.

СВЯТО-БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ МОНАСТИР

Входячи в храм слід обов'язково роззутися. У притворі залишаємо взуття, і йдемо всередину босоніж або в монастирських капцях, які тут же і взяти можна. Усередині храму світло і затишно. Взимку в ньому завжди тепло. На підлозі настелені килимові доріжки, які не дадуть ніг замерзнути.

На знімку видно, що стеля храму плоский а не куполоподібний. Це тому, що переобладнані в радянський період приміщення храму були перекриті стелею, який і закрит півсферу купола.

Ікон в монастирському храмі дуже багато. В одному приміщенні стіни обвішані Богородичними іконами, деякі написані насельницями монастиря, а інші передані в дар монастирю.

СВЯТО-БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ МОНАСТИР

Ікони в храмі мають дивовижну історію і володіють сильною енергетикою. Наприклад, є в храмі звичайна ікона, яку зараз друкують на папері, яка стала мироточити. Є кровоточиві ікони і самовідновлюючі. Стражденним допомагає лик Скоропослушниці, привезеної з Афону.

Ще один образ Пресвятої Богородиці з Богомладенцем став кровоточивим. Це добре видно на знімку.

Одна з ікон була пошкоджена гострим предметом, але поступово самовідновлюється. Це образ Пресвятої Богородиці в повний зріст із Богомладенцем на руках. Можна вірити або не вірити в те, що це саме так відбувається, але від цього факт самого дива не змінюється, як не є оспорюваних і факт оновлення інших ікон, які знаходяться в храмі.

СВЯТО-БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ МОНАСТИР

У церкви не замовкають дитячі голоси. Це єдиний в Україні сімейний жіночий монастир.

Влітку в монастирі крім постійних маленьких парафіянок, живуть і приїжджі дівчинки - родички сестер. Одним з дитячих послухів є безперервне читання молитов. За черги дівчинки добре поставленими голосами співають благозвучні молитви, іноді, щоправда, відволікаючись від справи. Тому поряд з кліросом можна побачити листочки з дитячими добрими малюнками або записами.

Матінки не сердяться: що поробиш, діти є діти!

